

Jakovljeva poslanica

Posao potreban u Jakovljevoj poslanici, koji kaže da ima vjeru (vjerovanje), posao je kojem se ustrajnost završava (Jak 1: 4), odnosno ostati vjerovati u savršeni zakon, zakon slobode (Jak 1: 25).

Jakovljeva poslanica

Uvod

Jakov Pravedni, možda jedan od Isusove braće (Mt 13,55; Marko 6,3), autor je ove poslanice.

Brat Jakov obratio se tek nakon Hristovog uskrsnuća (Jovan 7: 3-5; Ac 1:14; 1 Cor 15: 7; Gal 1:19), postavši jedan od vođa jeruzalemske crkve i postavljen je za jednog od stupova crkve (Gal. 2,9).

Jakovljeva poslanica datirana je oko 45. godine nove ere. C., znatno prije prvog sabora u Jeruzalemu, koji se održao oko 50 d. C., što čini najstariju novozavjetnu poslanicu. Prema povjesničaru Flávio Josefou, Tiago je ubijen oko 62. godine d. C.

Adresati poslanice su raštrkani Jevreji preobraćeni u kršćanstvo (Jak 1,1), otuda strogi ton i jezik svojstveni Židovima.

Kada je napisao ovu poslanicu, Jakov se nastojao suprotstaviti jevrejskom učenju o vjeri u jedinoga Boga, učenju evanđelja, odnosno vjerovanju u Isusa Hrista, jer je beskorisno reći da vjeruje u Boga, ali da se ne pokorava zapovesti Božijoj, Bogu, to jest da veruje u Hrista. Jamesov pristup podsjeća na ono

što je Isus učio: „NE DOZVOLITE da vaše srce bude uznemireno; vjerujete u Boga, vjerujete i u mene “(Ivan 14: 1), pokazujući relevantnost teme o kojoj se govori u smislu ciljane publike: Jevreji su prešli na kršćanstvo.

Međutim, nesporazum oko Jakovljeve poslanice proširio se čitavim kršćanstvom, da je spasio spasenje djelima, suprotstavljajući apostola poganima, koji su spasenje branili vjerom.

Nerazumijevanje Jamesova pristupa natjeralo je Martina Luthera da se gnuša ove poslanice, nazivajući je „slamnatom poslanicom“. Nije uspio vidjeti da se Jakovljevo učenje ne razlikuje od onoga koje je podučavao apostol Pavle.

Sažetak Jakovljeve poslanice

Jakovljeva poslanica započinje pobudom za ustrajnost u vjeri, jer je ustrajno djelo vjere završeno (Jak 1: 3-4). Ko izdrži iskušenja ne prolazeći, blagoslovljen je, jer će od Boga primiti krunu života, koja će se dati onima koji ga budu poslušali (Jak 1:12).

Jakov koristi izraz “vjera” u smislu “vjerovati”, “vjerovati”, “vjerovati”, za razliku od apostola Pavla, koji koristi termin i u smislu “vjerovati” i u smislu “istine”, i ovo potonje značenje mnogo se više koristi od toga.

Zatim, Jakov predstavlja suštinu evanđelja, a to je novo rođenje kroz riječ istine (Jak 1,18). Nakon što je ustvrdio da je potrebno prihvatiti riječ evanđelja kao poslušni sluga, a to je sila Božja za spasenje (Jakov 2: 21), Jakov potiče svoje sugovornike da ispune ono što je određeno u evanđelju, ne zaboravljajući nauk Krista (Jakov 2:21).